

JAG HAR EN DRAKFISK I MAGEN

Skottlossningen upphörde lika snabbt som den hade börjat och jag vågade försiktigt titta upp. Det vimlade av kamouflageklädda soldater omkring oss. De var beväpnade med automatgevär och alla hade hjälmar.

Blodet rann nerför min arm.

– Det här kan inte vara sant, fick jag med stor ansträngning fram, samtidigt som jag kände hur giftet från drakfisken gjorde det stört omöjligt att röra ett finger ens.

– Tyvärr är det nog det, sa Sixten, som hade satt sej upp.

Han var askgrå i ansiktet och andades tungt.

– Får jag se på din arm, sa han och vek försiktigt upp vänstra armen på min t-shirt.

– Jag tror inte att det är nånting allvarligt, fortsatte han efter att ha granskat såret. Kulan bara snuddade vi armen. Men vi måste få stopp på blodflödet.

Han tog av sej skjortan, plockade upp sin schweiziska armékniv och fällde ut bladet för att göra ett bandage av skjorttyget. Men innan han kom så långt stannade en av soldaterna framför oss och slängde med en föraktfull gest ett litet paket på marken.

– En kompress, det var mycket bättre, sa Sixten och sprättade upp plasten på paketet med kniven.

Så fort han hade gjort det, böjde soldaten sej ner och nappade åt sej kniven, fällde in bladet och stoppade ner den i en ficka. Sixten var på väg att protestera, men hejdade sej när soldaten höjde sitt vapen mot honom.

– Förbannade svin, muttrade Sixten på svenska och kastade en blick av undertryckt vrede mot soldaten.

Medan han förband mej såg jag hur några av soldaterna kom bärande på två av kvinnorna som hade turats om med Vikram att hugga. De var döda! Soldaterna la deras livlösa, blodiga kroppar bredvid Vikrams. Jag bara stirrade. Det här kunde inte vara sant! Man kunde väl inte bara skjuta ihjäl människor! Det gjorde förfärligt ont i min arm och bandaget färgades rött några sekunder efter att Sixten var klar med det.

– Håll upp armen ovanför huvudet, uppmanade mej Sixten. Så slutar det kanske att blöda.

– Jag kan inte, svarade jag matt.

– Vad då kan inte? sa Sixten oroligt. Är du skadad på flera sätt?

– Nej. Det blir bara så här när jag blir rädd.

– Kan du inte röra dej alls?

– Nästan inte.

– Det måste vara nån slags chockförslamning, sa Sixten.

Jag började gråta igen. Det var som den värsta mardröm man kan tänka sej. Jag hörde hur en av soldaterna gav några korta order till de andra, som genast satte igång med att samla ihop torra grenar i en hög. Och genom tårarna så jag hur man kom bärande på en av kvinnorna från den andra avverkningsplatsen och la henne intill de andra tre dödade. De övriga från den andra platsen kom i en rad, vaktade av soldater, med händerna på sina huvuden, utom en, som liksom jag hade blivit skadad i armen.

– Jag fattar inte det här, sa Sixten. Är det folk från den reguljära armén eller är dom nån slags gerillasoldater? Jag ska prata med den där befälhavaren. Vi måste få veta vilka vi har att göra med. Hur kan dom bara skjuta ner oskyldiga och obehäpnade människor? Helt ofattbart!

Han reste sej för att gå fram till soldaten som hade gett order om att samla grenar. Men innan han hade tagit ett enda steg, kom en av soldaterna springande, han höjde sitt gevär och smällde till Sixten i huvudet med pipan så att han dråsade ihop på marken. Vapnet slog upp ett sår ovanför Sixtens ena öra, men det blödde inte så mycket.

– Det här ska dom jävlarna få ångra, morrade Sixten ilsket.